

102

ἄρτιν ἴσους μὲ οὐδὲ τοῦ πατρῶος καμάρου πάντων
 μάτην· ἀλλ' ἄμα προήρησθε· δύνωθε τί πικύρωσα
 (ὕμφορον ἢ τίρι πρὸς ἄλλοις· καὶ τὰ ἄλλα ἴσους καὶ
 ἀνελάττιον ἄρτιν· ἢ προμυνοῦσθε μὲν ἐν ὑμῶν
 ἀντιρρομῶν ἀφασθῶν τούτων τῶν παρὰ μὲν τῶν ἑρρω-
 μένων καὶ πρὸς τῆν ἀξία τῆς πόλεως· ἐν ὑμῶν
 μέντοι· ὅτι χαίρετε ἀκούοντες ὅτι ἄρτις ἐπαυνῆ
 τῆς προμυνοῦσθε· καὶ τὰ περὶ ἀλλοῦ ἀεὶ κείρους
 διεξίκησθε τὸ πρόπαλαιον· νομίζετε τὸν ἴω τὰ
 ἀνὰ θῆμα τῆς προμυνοῦσθε· οὐκ ἴνα θαυμάζητε
 ταῦτα θεοορῶντες μόνον· ἀλλ' ἴνα καὶ μὲν ἴσθε
 τὰς τῶν ἀνδρῶν ἀρετὰς·

περὶ τοῦ τι φάνου ὑποθέσις

Τ
 εἶχε μὲν ὀρθή τω ῥυπερὸ θλίω ἀπρου βάλθη· τ
 (σηκῆσαν τούτων) χειροποιῶν ἀρραγίστην ὄντε
 καὶ ἐλάττιον· τὴν τε ἴστω πολὺν ἀμύνει πείλην
 δευροτάτου· ὡς αὐτὸς εἶρηκ· οὐκ ἴσθεις πρὸς
 καὶ τὰς ἀθλίω ἀσχύρωσα· ἀλλὰ μὲν ἄλλοις διωά
 μεστὴν πολλὴν τὴν ἰσὺ μάχια· τὴν μὲν κῆρας· τῆς
 ἐκθὰ ῥάπτης· οὐκ ἴσθεις τῶν χειροποιῶν
 πείλην· οὐκ ἴσθεις τῆς πολεῖ (σηκῆ ἀλλοῦ π
 πονηκὸς τῆς ἀρτι) πολλὰ μέρη τούτου τοῦ ἀθλίω
 (περὶ δὲ δὲ ἀνορθῶν αὐτῶν ἰρέθια· ἐπὶ τῶν ῥυπερῶν